

A Duna Televíziónak ebben és bármilyen helyzetben meg kell maradnia olyan szellemi égi madárnak, amelynek sohasem szabad alacsony röptű, nyesett szárnyú, csoportérdek körül csipogó szárnyassá alacsonyodnia. Léte összemzeti érdek, az elszakított nemzeti közösségeket összefogó leghatékonyabb kötelék, a magyarság és más népek szellemi integrációjának égre rajzolt s lelkünkbe épített jelképe.



A DUNA TELEVÍZIÓNAK

a magyar nemzet érdekében végzett hiteles közszolgálat

MAGYAR ÖRÖKSÉG

1992 Karácsonyán az anyaország határain kívül rekedt vagy az európai, észak-afrikai szórványokba szakadt magyarság a Kárpát-medence trianoni feldarabolása óta eltelt időnek a legelbűvölőbb és leghasznosabb ajándékát kapta: a Duna Televíziót. Elbűvölőt, varázslatosat mondok, mert különösen a székelyföldi és belső-erdélyi, milliósnál nagyobb lélekszámú magyarság — szinte hihetetlen — rendszeres anyanyelvű műsorsugárzáshoz csak az új évezred küszöbén juthatott. Romániában a hetvenes években induló, először két-, később csupán másfél órás, majd teljesen megszüntetett magyar nyelvű műsorszórás a kezdeti eufóriás nekibuzdulás után kihívta maga ellen a balkáni borz dühét, s az szétrágcsálva hordat- ta földalatti odúiba a magyar adásoknak még a celluloid szalagjait is. Elpusztították, hogy hírmondó kép se maradjon rólunk, hogy majd mi magunkkal is ez történjék.

Az első karácsonyi magyar tévés angyaljárás ezért volt számunkra varázslat, világító gyertya, sziporkázó fényszóró, fenyőillatú csoda, mert mi még a nyugati tévéadók műsorait sem fogadhattuk be otthonunkba. A nacionálkommunista rezsim szellemi börtönkosztjára fogva napi néhány órán át a Kárpátok Géniusának (Nicolae Ceau escunak — *a szerk.*) hatalombitorló, magyarfaló örültségei rombolták idegeinket, kergettek sokakat száműzetésbe, már azokat, akik nézték, mert a nyolcvanas évek végén az emberek már be sem kapcsolták a tévékészüléket.

Ezt a múltat azért idézem, mert a későbbiekben mi, az anyaországtól szellemi és fizikai értelemben is messzire rekesztettek, ellenünk elkövetett újabb merényletsorozatként érzékeltük és éltük meg a Duna Televízió szükségességét kétségbevonó rágalmakat, a pénzügyi, szervezési, hatalommegosztási bakalódást. Ez, akarva-akaratlanul, szándékosan vagy naivitásból a '89-es romániai fordulat után is egy húron pendült a magyar kultúrát s egyáltalán a magyarságot visszaszorított helyzetében megtartani vagy továbbSORVASZTANI szándékozó romániai szélsőnationalista törekvésekkel.

Nemcsak csillogó, kalácsillatú, hanem hasznos, nélkülözhetetlen karácsonyi ajándékot is kaptunk a Duna Televízió égi madarainak felénk reptetésével. Ez az anyanyelvű tévés premier a magyar szellemi egység újratemtésének lehetőségét terítette fölénk, a „haza a magasban” eszmejegyében lép és léptet át politikai határokon, a nyelvi, kulturális és földrajzi egységet építi újjá. Az emlékezetünkben kizorult történelem tanulságait, ezeregyszáz esztendő Kárpát-

medencei megmaradásunk titkait fedi föl, a szellemi értékcseré révén tágabb tájak magyarságát szervezi egy családdá, a messzire szakadtak a maguk Ariadné-fonalát lelik fel benne. Számunkra a Duna Televízió üzenet, sokféle értelemben. Szó szerint is, mert az ünnepköszöntő zenés üzenetek mellett telefonon, levélben jelzik egymástól messzire széledt atyámfiai: ezt vagy azt láthattam, ebben vagy abban gyönyörködtem, vagy emiatt bosszankodtam. A Duna Televízió kapocs.

Szerepét, szellemi életünkben elfoglalt helyét a tömbházak ablakából kikönyöklő, a nyeregtetős háztetőkön fészkelő tányérantennák, a kábeltévék falakat behálózó vezetékai, a helyi tévészés térhódítása és a Duna Televízió jóvoltából a határokon túli tévés szakképzés felkarolása is jelzi. Mert, végre, nem (csak) mások szólnak rólunk és nekünk, hanem mi is magunknak és másoknak is.

Az lesz majd az igazi, ha a Duna Televízió, anyagi és szervezési bajainak orvoslása után nemcsak a Kárpát-medencei, európai magyarság szellemi együvé tartozásán munkálkodhat, hanem a nyelvek és kultúrák közötti értékcserét, a kapcsolatok kiépítését közszolgálati elkötelezettségével még inkább elősegítheti.

Nemrég a politika világában a Kárpát-medencei magyar—magyar csúcs sikerének örvendezhettünk. Az egymásratalálás örömébe aztán a sokat vitatott magyar-román alapszerződés ürömjé cseppent bele. A Duna Televízióknak ebben és bármilyen helyzetben meg kell maradnia olyan szellemi égi madárnak, amelynek sohasem szabad alacsony röptű, nyesett szárnyú, csoportérdekek körül csipogó szárnyassá alacsonyodnia. Léte össznemzeti érdek, az elszakított nemzeti közösségeket összefogó leghatékonyabb kötelék, a magyarság és más népek szellemi integrációjának égre rajzolt s lelkünkbe épített jelképe.

Mindezért mi, távol élők, éppen a Duna Televízió jóvoltából egymáshoz közelebb költözöttünk és otthonra lelők, köszönetet mondunk most már nemcsak az érzelmeinkben csillogó „Dunás” karácsonyokért, hanem a hétköznapjainkat is bearanyozó, szellemi építkezésre készítő műsorokért, s szívből gratulálunk a magyar nemzeti eszme szolgálatában és a nemzet szellemi egységének megteremtésében eltöltött esztendőök önzetlen és szívós munkájához.

Sylvester Lajos